

maatte lægge Vægt paa at faae denne Dobbeltthed i Navn, der unægtelig seer noget besynderlig ud, fjernet, saa kan der ikke være Noget i veien for, at man, medens Sagen er til Behandling her i Thinget, indhenter Erklæring fra de Paagjældende, om de ville finde sig tilfredse med at faae Indfødsret meddeelt enten paa det ene eller det andet Navn, men i ethvert Tilfælde kun paa et enkelt Navn.

Naar det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Jessen) har udtalt det Ønske, at samtlige de indkomne Ansøgninger maatte blive tilstillede det eventuelle Udvalg i denne Sag, saa skal jeg dertil bemærke, at der fra Ministeriets Side ikke kan være Noget til Ginder for, at dette skeer, naar et Ønske derom bliver udtalt af Udvalget. Forsaavidt det samme ærede Medlem dernæst har anset over, at en enkelt Person, som har søgt om Indfødsret, ikke er bleven medoptaget i Lovforslaget, saa har han jo selv oplyst Grunden til, at Saadant ikke har fundet Sted. Som af ham omtalt, sandt der, saavidt jeg erindrer i Sessionen 1866—67, en Slags Overenskomst Sted mellem det Udvalg, som dengang var nedsat angaaende et Indfødsretsforflag og den daværende Indenrigsminister om, hvilke Regler Ministeriet idethale burde følge, naar det bragte Personer i Forslag til at erholde Indfødsret. Disse Regler ere stadigt blevene fulgte fra Indenrigsministeriets Side ved senere Lovforslag om Indfødsret, og jeg finder, at det er en ganske fornuftig Praxis, som derigjennem har udviklet sig. Dermed vil jeg ikke sige, at Ministeriet skulde føle sig aldeles bundet ved den truene Aftale. Det maa naturligtvis staae Ministeriet frit for, dersom der undtagelsesvis skulde være Omstændigheder tilstede, som i høi Grad talte for, at enkelte Personer, der ikke havde opholdt sig her i Landet i saa lang en Tid som den, man engang er kommen overeens om, dog fik Indfødsret, da at optage dem i et Lovforslag derom og saa at overlade til Rigsdagen at bedømme, hvorvidt Ministeriet derved havde truffet det Rette. Forøvrigt kan jeg i saa Henseende henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madvig), idet ogsaa jeg, som sagt, anseer det for rigtigt, at

man bliver ved at følge de Regler, hvorom man nu engang er kommen overeens. Naar man vilde gaae saa vidt, som det blev antydet af det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Jessen), saa veed jeg egenlig heller ikke, i hvilken Form Lovforslaget skulde affattes; det maa da næsten affattes saaledes, at det blev et Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse til de Personer, fra hvem der var indkommet Ansøgning derom, og til hvilke Rigsdagen maatte ønske at meddele denne Ret. Regjeringen maa jo dog komme med et bestemt Forslag, og saa troer jeg ogsaa, at det er rigtigt, at den ved dets Affattelse følger bestemte Regler, naar der ikke findes særlig Anledning til at gjøre Undtagelser deraf. Men jeg kan nu for mit Vedkommende ikke indrømme, at der er Noget, som taler mere for den Ansøger, som det ærede Medlem for 10de Kreds har omtalt, end for flere andre Ansøgere, som Ministeriet ikke har fundet Anledning til at bringe i Forslag. Der er Personer mellem dem, som vilde være ligesaa kvalificerede til at optages som han.

Jessen: Jeg skal blot endnu tillade mig den Bemærkning, at jeg naturligtvis slet ikke har anset over, at Ministeriet ikke har optaget flere Personer end dem, som Forslaget omhandler. Jeg har netop meent, at det fra Ministeriets Standpunkt var fuldkommen rigtigt, at det henholdt sig til de Regler, som paa en Maade bleve aftalte i Sessionen 1866—67. Men jeg maa bemærke, at der slet ikke i sin Tid har fundet nogen Afstemning Sted om, hvorvidt Rigsdagen billigede de omtalte Regler eller ikke. Forskjellen imellem Forslag til Love om Indfødsret og til andre Love er nu derhos heller ikke uvæsentlig. Med Hensyn til de sidste maa jo enten Regjeringen eller Rigsdagen tage Initiativet, medens Initiativet med Hensyn til de første tages udenfra, af private Folk, ved selve Indgivelsen af Ansøgninger om Indfødsret. Ministeriet staaer ikke i det samme Forhold til den Slags Lovforslag som til andre, og det forekommer mig derfor, at det i Grunden vilde være en Selvfølge, at samtlige Ansøgere, om Regjeringen end ikke vilde optage dem alle i Lovforslaget, dog nævntes i de Motiver, der ledsage dette; thi Ansøgingerne skulde